

شهر و همه‌گیری کرونا؛

بررسی پیامدهای اجتماعی و فضایی اقدامات شهری مرتبط با سلامت

کسری کتاب‌اللهی^۱

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۰۲/۱۲

تاریخ بازنگری: ۱۴۰۲/۰۳/۲۳

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۰۳/۲۸

نوع مقاله: مروری

صفحه ۷ تا ۲۲

چکیده

گسترش سریع بیماری کووید-۱۹، یک بحران بهداشت عمومی جهانی ایجاد کرده است که در مقیاس‌های مختلف محلی و جهانی از طریق اقدامات و دستورالعمل‌های فاصله‌گذاری اجتماعی مورد توجه قرار گرفته است. این موضوع با موضوعاتی در مورد ماهیت الگوهای زندگی و کار از طریق استفاده فشرده از فناوری‌های اطلاعاتی و مخابراتی همراه است که منجر به پذیرش اجتماعی و نهادی این الگوها به عنوان "عادی جدید" می‌شود. هدف پژوهش، دستیابی به چارچوبی نظری در زمینه پیامدهای اجتماعی و فضایی اقدامات سالم‌سازی شهری است. از نظر روش‌شناسی، بحث بر اساس چارچوبی فرارشته‌ای است که برای تحلیل مفهومی مورد استفاده قرار می‌گیرد و با شناسایی و گفتمان مفاهیم طراحی و برنامه‌ریزی عملیاتی می‌شود. جمع‌آوری اطلاعات اسنادی و کتابخانه‌ای است. این مقاله با چشم‌اندازی به پایان می‌رسد که جنبه‌های کلیدی هم‌افزایی مورد نیاز بین آموزش معماری و شهری، تحقیق و عمل و سلامت عمومی در دنیای مجازی و جهانی پس از همه‌گیری را نشان می‌دهد. بر این اساس شهر و شهرسازی در دوره همه‌گیری و پس از آن، از طریق اقدامات در سه حوزه الگوهای کار، فاصله‌گذاری و پویایی شهری می‌تواند در تاب‌آوری شهر و شهرنشینی مؤثر باشد. در نهایت این مقاله بر موارد ذیل تأکید دارد: الف) مسائل مربوط به پویایی شهری از منظر جغرافیای شهری و انسانی، طراحی و برنامه‌ریزی شهری، و مهندسی حمل‌ونقل ترسیم می‌شوند. ب) پرسش‌هایی که به مفاهیم اجتماعی - فضایی و دیالکتیک فضای شهری/زندگی شهری مربوط می‌شوند از حوزه روان‌شناسی محیطی ناشی می‌شوند. و ج) بحث در مورد محیط‌های جدید که سبک‌های زندگی/کار جدید را در خود جای می‌دهند و از دیدگاه‌های قوم‌نگاری و مردم‌شناختی فراتر می‌رود.

واژگان کلیدی: معماری، کووید-۱۹، فاصله‌گذاری اجتماعی، شهرسازی، دنیای مجازی

^۱ دکتری شهرسازی و پژوهشگر شهرسازی در دانشکده معماری و مطالعات شهری دانشگاه پلی تکنیک، میلان، ایتالیا (نویسنده مسئول).

۱. مقدمه

این ویروس بسیار عفونی است و در زمان نگارش این مقاله، علی‌رغم ادعای دولت‌های مختلف مبنی بر ساخت واکسن یا درمان، هیچ واکسن یا درمان ضد ویروسی قطعی برای بیماری کووید-۱۹ وجود ندارد. معیار اصلی کمپین جهانی بهداشت عمومی در پاسخ به همه‌گیری، فاصله‌گذاری اجتماعی است که در اصل، اجتناب از تماس با چهره و تشویق به فاصله‌گذاری فیزیکی است.

آنها واکسن‌هایی را برای استفاده انبوه آزمایش می‌کنند، توسعه می‌دهند، آزمایش می‌کنند و پیشرفت می‌دهند و در نهایت درمان‌های مؤثر را شناسایی می‌کنند. متخصصان و دانشمندان رشته‌های دیگر نیز مشارکت‌کنندگانی هستند، مانند ریاضی‌دانان و دانشمندان کامپیوتر که کارشان از طریق تکنیک‌های مدل‌سازی، درک مؤثری از الگوهای جهانی انتشار ویروس و میزان مرگ‌ومیر را امکان‌پذیر می‌سازد. دانشمندان علوم اجتماعی و رفتاری به توسعه سیاست‌ها کمک می‌کنند به این معنا که مؤسسات و سازمان‌ها را قادر می‌سازند تا خطرات را شناسایی کرده و پاسخ‌های مربوط به کارکنان و جوامع خود را مدیریت کنند و در عین حال به مسائل مربوط به اضطراب، تنهایی و سلامت روان بپردازند.

معماری و شهرسازی به‌عنوان رشته‌ها و حرفه‌های دانشگاهی که به طرق مختلف بر افراد، جوامع و جوامع تأثیر می‌گذارند، می‌توانند از این تلاش‌های پیشگیرانه حمایت کنند: توسعه بینش‌های جدید در مورد تأثیر یک بیماری همه‌گیر بر شهرها و محیط‌های شهری در حال حاضر و آینده؛ توسعه درک جدید مرتبط با ویژگی‌های فضاهای شهری که از این بینش‌ها ناشی می‌شود. انجام تحقیقات برای درک پیامدهای اجتماعی - مکانی اقدامات و دستورالعمل‌های کووید ۱۹ که توسط دولت‌ها و مقامات برای مبارزه با شیوع این بیماری معرفی شده‌اند. شناسایی مفاهیم جدید مرتبط با سبک‌های زندگی در حال ظهور که از محیط‌های فضایی جدید که الگوهای کار و زندگی را ادغام می‌کند، نشئت می‌گیرد و در نهایت بسط پاسخ‌های طراحی برای ایجاد محیط‌های سالمی که با موفقیت جمعیت‌های آلوده را در خود جای می‌دهد و در عین حال به پیامدهای اجتماعی و روانی مرتبط می‌پردازد.

در ۲۰ ژانویه ۲۰۲۰، اپیدمیولوژیست‌های مرکز کنترل و پیشگیری از بیماری‌های چین مقاله‌ای منتشر کردند مبنی بر اینکه اولین دسته از بیماران مبتلا به "پنومونی با علت ناشناخته" در ۲۱ دسامبر ۲۰۱۹ در شهر ووهان با بیش از ۱۱ میلیون نفر جمعیت (BFPG, 2020) شناسایی شده است. به دنبال آن، اطلاعاتی منتشر شد که هزاران مورد در چین شناسایی شده و تعداد قابل‌توجهی از موارد در بسیاری از کشورهای جهان پخش گشته است. در ۳۰ ژانویه، مدیرکل سازمان بهداشت جهانی^۱، شیوع ویروس کرونا را یک وضعیت اضطراری بهداشت عمومی با نگرانی بین‌المللی اعلام کرد (WHO, 2020).

باتوجه به اینکه هزاران مورد در یک ماه به تمام نقاط جهان گزارش شده است، این اعلامیه با تعدادی توصیه همراه شد. مربوط به تشخیص زودهنگام عفونت، جداسازی و درمان موارد آلوده، ردیابی تماس و اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی که با سطح خطر در هر کشور مطابقت دارد، باهدف کلیدی قطع یا به تأخیر انداختن و امیدواری نسبت به اینکه گسترش ویروس محدود شود.

در بریتانیا، بهداشت عمومی انگلستان اعلام کرد که در ۲۲ ژانویه سطح خطر را برای عموم مردم بریتانیا از «خیلی کم» به «پایین» منتقل می‌کند. این همچنین زمانی است که اولین آزمایش دو بیمار در بریتانیا پس از ابتلای دو شهروند چینی از یک خانواده که در هتلی در یورک اقامت داشتند، مثبت شدند. هوایمایی که بریتانیایی‌ها را از ووهان پاک‌سازی می‌کرد و افراد تخلیه شده به قرنطینه ۱۴ روزه در بیمارستانی تخصصی در مرسی‌ساید^۲ رفتند (BFPG, 2020).

تا هفته سوم مارس، نخست‌وزیر انگلستان مجموعه اقدامات بیشتری را به‌عنوان بخشی از یک قرنطینه سراسری اعلام کرد (Beadsworth, 2020). این به دلیل افزایش مستمر موارد آلوده و مرگ‌ومیر بود که طبق اعلام بهداشت عمومی انگلستان، در ۲۷ مارس به ۱۴۵۴۳ مورد و ۷۵۹ مورد مرگ رسید (PHE, 2020).

شواهد فزاینده‌ای مبنی بر اثربخشی فاصله‌گذاری اجتماعی، زمانی که عفونت از طریق تماس قطرات منتقل می‌شود، وجود دارد که ممکن است ناشی از تمام اشکال تماس فیزیکی بین افراد و تماس با سطوح و پارچه‌های آلوده باشد. همچنین زمانی مؤثر است که انتقال از طریق هوا انجام شود، جایی که ویروس بتواند برای مدتی در هوا زنده بماند. باین‌حال، هیچ مدرک روشنی وجود ندارد که نشان دهد فاصله‌گذاری اجتماعی زمانی مؤثر است که عفونت از طریق تماس با آب، غذا یا از طریق حشرات منتقل شود.

اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی توسط سازمان بهداشت جهانی در واکنش به گسترش جهانی تدریجی و سپس به طور تصاعدی کروناویروس ارائه شد. این اقدامات ماهیت عمومی داشتند و تابع تفاسیر مختلفی از دولت‌ها در شمال جهانی و جنوب جهانی بودند تا بتوانند به سطح خطر در هر کشور یا حتی محله یا محله مسکونی پاسخ دهند. این تفاسیر از اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی انعطاف‌پذیر یا جزئی گرفته تا قرنطینه یا در برخی کشورها انواع منع آمدوشد در بازه‌های زمانی مشخص در روز یا هفته را شامل می‌شود.

اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی در هر دو سطح نهادی و فردی انجام می‌شود. در سطح نهادی، توافق مشترکی در مورد آنچه که فاصله‌گذاری اجتماعی مستلزم آن است، وجود دارد، همان‌طور که اسناد دولتی کشورهای سراسر جهان مشهود است (PHE, 2020; PanCAP, 2020). در این زمینه، عناصر کلیدی تعطیلی مدارس، تعطیلی محل کار و لغو تجمعات جمعی است. این بیشتر گسترش یافته و شامل تعطیلی مشاغل کوچک، رستوران‌ها، سینماها، تئاترها، بارها، میخانه‌ها و کلپ‌ها و کلیه فضاهایی که از آن با عنوان مکان سوم یاد می‌شود.

طبق (۲۰۲۰)، در سطح فردی، فاصله‌گذاری اجتماعی مستلزم کاهش یا به حداقل رساندن تعامل بین افراد است و شامل موارد زیر است: الف) اجتناب از استفاده غیرضروری از حمل‌ونقل عمومی به‌ویژه در ساعات شلوغی؛ ب) کار از خانه، در صورت امکان با مقرراتی که برای کارفرمایان برای حمایت از این امر تعیین شده است. ج) اجتناب از تماس

طبق اعلام بهداشت عمومی انگلستان^۶ (۲۰۲۰)، در سطح فردی، فاصله‌گذاری اجتماعی مستلزم کاهش یا

در زمان نگارش این مقاله، تحقیقات تجربی کافی و شایسته برای پرداختن به حوزه‌های قبلی مشارکت‌های بالقوه در مقیاس معماری (ساختمان) و شهری (شهر) انجام نشده است. باین‌وجود، هدف این مقاله بررسی این حوزه‌ها با برانگیختن پرسش‌های مهم و درعین‌حال تلاش برای ایجاد پاسخ‌هایی از طریق مفهوم‌سازی و ارجاع به ادبیات موجود است. هدف اساسی تأکید بر عوامل مرتبط، ایجاد بینش استفاده بالقوه برای سیاست‌گذاران، معماران و برنامه‌ریزان، برجسته کردن زمینه‌هایی است که تحقیقات آینده به‌شدت موردنیاز خواهد بود، و تأکید بر نقش مثبتی که معماری و طراحی شهری و زمینه‌های برنامه‌ریزی می‌توانند در توسعه محیط‌های سالم در دنیای مجازی جهانی ایفا کنند.

۲. مبانی نظری

۱-۲. فاصله‌گذاری اجتماعی و پذیرش نرمال جدید
اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی بخش مهمی از کاهش همه‌گیری است. آن‌ها مکمل سایر اقدامات در کاهش چشم‌انداز گسترش بیماری هستند. مجموعه دانش کنونی اشاره می‌کند که فاصله‌گذاری اجتماعی، اقدام جدیدی برای کاهش شیوع نیست، بلکه طی چند دهه گذشته معرفی و اجرا شده است. محققان شواهد مهمی را در مورد تأثیر بالقوه فاصله‌گذاری اجتماعی ایجاد کرده‌اند و استدلال می‌کنند که تأثیر متوسطی دارد (AHMPPI, 2019).

بنابراین، در جایی که تأثیرات اجتماعی - اقتصادی ناچیز است، فاصله‌گذاری اجتماعی حداقل به‌عنوان یک اقدام موقت قابل قبول در نظر گرفته شده است. درحالی‌که در بسیاری از نوشته‌ها از آن به‌عنوان فاصله‌گذاری فیزیکی یاد می‌شود، فاصله‌گذاری اجتماعی مجموعه‌ای از اقدامات کنترل عفونت است که برای کند کردن یا به تأخیر انداختن و در نهایت توقف گسترش یک بیماری عفونی پیش‌بینی شده است (Harris et al, 2020). هدف آن کاهش احتمال تماس بین افراد ناقل عفونت و سایر افراد غیرآلوده است تا انتقال ویروس، بیماری و مرگ‌ومیر به حداقل برسد (Hensley, 2020).

علی‌رغم پیشنهاد ارائه شده توسط برنامه مدیریت بهداشت استرالیا برای آنفولانزای همه‌گیر^۴ (۲۰۱۹)، به نظر می‌رسد

انسان - انسان / محیط ساخته شده توسط انسان ترجیح داده می‌شود؟ آیا دوران پس از همه‌گیری، محیط‌های جدیدی ایجاد می‌کند که سبک‌های زندگی / کار جدید را در خود جای دهد؟ سؤالات قبلی طیف کاملی از مسائل و تأثیرات بالقوه ناشی از فاصله‌گذاری اجتماعی و وضعیت عادی جدید را پوشش نمی‌دهد. به‌عنوان مثال، مسائل مرتبط با مدیریت ریسک، فرایندهای ساخت‌وساز و مدیریت عملی شامل نمی‌شود. با این حال، سؤالات برخی از اصولی را پوشش می‌دهند که اعتقاد بر این است که برای جامعه جهانی معماران و طراحان شهری و برنامه‌ریزان مورد علاقه است، و پیش‌بینی می‌شود که مفاهیم جدید، توسعه بینش‌های جدید و در نهایت ایجاد سبک زندگی جدید را شامل شود.

آگاه‌سازی تفکر جدید در مورد آینده معماری و شهرسازی. این امر همچنین باعث ایجاد گفتگویی در مورد نقش معماری و شهرسازی در توسعه محیط‌های سالم و حمایت از سبک‌های زندگی نوظهور در عصر مجازی پس از همه‌گیری می‌شود.

۲-۲. چارچوبی فرارشته‌ای برای تحلیل

پاسخ‌دادن به سؤالات پیچیده؛ مانند مواردی که در بخش قبل ارائه شد، مستلزم پاسخ‌هایی است که با تعهد به فرارشته‌ای بودن همراه است. باید به‌عنوان شکلی از تحقیق شامل همکاری بین بخش‌های مختلف جامعه، متخصصان و دانشگاه‌ها تلقی شود (Pohl, 2004; Dunnin-Woyseth & Nielsen, 2008; Hirsch Hadorn, 2008).

ماهیت ترکیبی و غیرخطی بودن آن، آن را قادر می‌سازد تا از هر ساختار رشته‌ای دانشگاهی فراتر رفته و در واقع ترکیب شود. با اتخاذ تفکر فرارشته‌ای در سطوح تحلیل مفهومی و انتقادی، چارچوبی ایجاد می‌شود که از طریق آن پاسخ‌ها به سؤالات مبتنی بر عملیاتی‌سازی مفاهیم و نظریه‌های برگرفته از رشته‌های مختلف در ارتباط با معماری و شهرسازی است (شکل ۱) که به شرح زیر است:

به‌حداقل رساندن تعامل بین افراد است و شامل موارد زیر است: الف) اجتناب از استفاده غیرضروری از حمل‌ونقل عمومی به‌ویژه در ساعات شلوغی؛ ب) کار از خانه، در صورت امکان با مقرراتی که برای کارفرمایان برای حمایت از این امر تعیین شده است. ج) اجتناب از تماس با افراد دارای علائم کرونا که شامل دمای بالا و/یا سرفه جدید و مداوم است. د) پرهیز از تجمعات بزرگ و تجمع در فضاهای عمومی کوچک‌تر. و ث) پرهیز از تجمع با دوستان و خانواده، با توصیه به استفاده از فناوری از راه دور از جمله تلفن، اینترنت و رسانه‌های اجتماعی.

به طور قابل توجهی، بسیاری از پست‌های رسانه‌های اجتماعی، روزنامه‌های آنلاین، پورتال‌ها و تابلوهای گفتگو، و پلتفرم‌های دانشگاهی اکنون مفهوم «عادی جدید» را معرفی و بحث می‌کنند، و این را به‌عنوان یک الگوی جدید به تصویر می‌کشند که شامل بسیاری از واقعیت‌های جدید و فعالیت‌های فشرده آنلاین می‌شود. از خرده‌فروشی و خرید گرفته تا پیش‌بینی بانکداری و آموزش عالی، استدلال می‌شود، «فاصله‌گذاری اجتماعی بیش از چند هفته اینجا باقی می‌ماند. این روش زندگی ما را از جهاتی برای همیشه دگرگون خواهد کرد» (لیچفیلد، ۲۰۲۰).

شواهد محکمی وجود دارد که نشان می‌دهد در حال حاضر درجه بالایی از پذیرش در میان دولت‌ها، مؤسسات، سازمان‌ها و دانشگاه‌ها وجود دارد که جوامع معاصر به عصر جدیدی نزدیک می‌شوند که مشخصه آن شیوه‌های فشرده دیجیتال / مجازی است که باید شیوه زندگی را با آن سازگار کرد. به طور خاص و در آینده نزدیک تا زمانی که «واقعاً عادی» شود، یک درک عمومی وجود دارد که چنین عادی جدید، پیامدهای منفی خواهد داشت که شامل تنهایی، کاهش بهره‌وری، عادات ناسالم خواب و خوردن، چاقی بالقوه و ازدست‌دادن مزایای مختلف می‌شود. با کاهش تعاملات انسان - انسان و انسان - محیط همراه است. ماهیت تحولات در پویایی شهری پس از همه‌گیری چیست؟ پیامدهای کلیدی اجتماعی - فضایی اقدامات فاصله‌گذاری چیست؟ آیا کووید ۱۹ می‌تواند درک فضای شهری و دیالکتیک زندگی شهری را تغییر دهد؟ و آیا تعامل با طبیعت بر تعامل

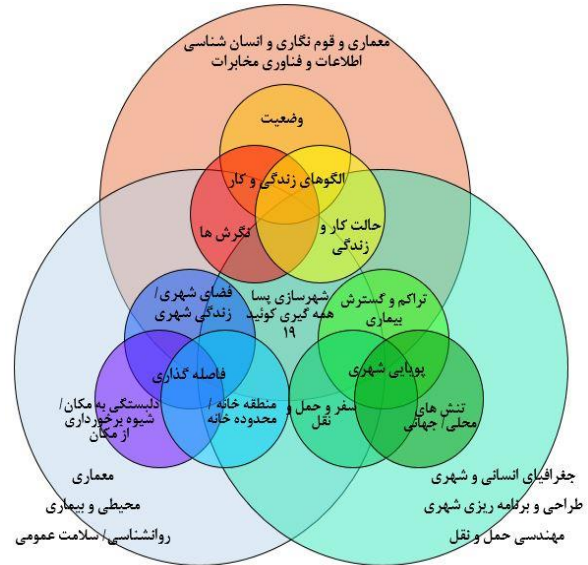
در سال ۱۹۱۸ در نیویورک و مکزیکوسیتی، سارس در سال ۲۰۰۳ و اخیراً ابولا در غرب آفریقا در سال ۲۰۱۴ است. جالب اینجاست که محافل علمی و ویروس کرونا را به‌عنوان یک حادثه بی‌سابقه یعنی تأثیر بر حاشیه‌های شهری، هسته‌های شهری، شهرهای جهانی و شبکه‌های جهانی نشان می‌دهند. شاید چیزی که کاملاً جدید است این است که کروناویروس بسیار مسری است که آن را در سطح محلی و جهانی چالش‌برانگیز می‌کند. ماهیت دگرگونی در شهرها و پویایی شهری را می‌توان از طریق تحلیل انتقادی دو حوزه کلیدی که هم‌زیستی هستند درک کرد: تراکم شهری و گسترش بیماری، و سفر و حمل‌ونقل و تنش‌های جهانی/محلی مرتبط.

۲-۴. تراکم شهری و شیوع بیماری همه‌گیری

استدلال می‌شود که بیماری عفونی، رابطه مستقیمی با توسعه شهری دارد و تأثیر ناچیزی بر درک ما از شهرنشینی دارد. هانگ (۲۰۲۰) پیشنهاد می‌کند که افزایش تراکم شهرها شرایطی را برای گسترش سریع ویروس‌ها ایجاد کرده است. با مقایسه شیوع SARS-CoV در سال ۲۰۰۳ و SARS-CoV-2 در سال ۲۰۲۰/۲۰۱۹، بدیهی است که تراکم جمعیت تأثیر مستقیمی بر گسترش سریع دارد. در مورد SARS-CoV در چین، بیش از ۵۰۰۰ نفر مبتلا شدند و بیش از ۳۰۰ نفر در طی هشت ماه جان خود را از دست دادند.

با این حال، در مورد SARS-CoV-2، بیش از ۴۰۰۰ نفر در یک دوره هفت‌هفته‌ای آلوده شدند. این را می‌توان به این واقعیت نسبت داد که شهرهای چین به مناطق شهری متراکم و پراکنده تبدیل شده‌اند که تراکم جمعیت بالاتر ناشی از مهاجرت از روستاها به مناطق شهری است. کلاوس (۲۰۲۰) با میشل آکوتو، استاد سیاست شهری جهانی در دانشکده طراحی در دانشگاه ملبورن مصاحبه کرد، و مسئله مدیریت تراکم و تراکم محور اصلی بحث بود و به‌عنوان "بقای طولانی‌مدت در یک جهان همه‌گیر" به تصویر کشیده شد.

کلاوس (۲۰۲۰) از این دیدگاه حمایت می‌کند و استدلال می‌کند، "بخشی از تاریخ شهرنشینی ساختن و مدیریت راه برای خروج از بیماری‌های عفونی، مانند شیوع وبا در اواسط قرن نوزدهم است."

شکل ۱. یک چارچوب مفهومی فرارشته‌ای برای پرداختن به پیامدهای شهری و اجتماعی - فضایی اقدامات کوئید ۱۹.

- مسائل مربوط به پویایی شهری از منظر جغرافیای شهری و انسانی، طراحی و برنامه‌ریزی شهری و مهندسی حمل‌ونقل ترسیم شده است.

- سؤالاتی که به مفاهیم اجتماعی - فضایی و دیالکتیک فضای شهری/زندگی شهری مربوط می‌شود از حوزه روان‌شناسی محیطی سرچشمه می‌گیرد.

- بحث در مورد محیط‌های جدید که سبک‌های جدید زندگی/کار را در خود جای می‌دهند، از دیدگاه‌های قوم‌نگاری و مردم‌شناختی سرچشمه می‌گیرند.

درحالی‌که بحث به طور کامل به تک‌تک رشته‌های نشان‌داده‌شده در نمودار نمی‌پردازد، تمام دیدگاه‌ها و ابعاد موردبحث به تحقیق و طراحی محیط‌های ساخته شده مربوط می‌شود.

۲-۳. پویایی شهری در دوران همه‌گیری کوئید ۱۹ و پس از آن

این تصور که بیماری، شهرها را دوباره شکل می‌دهد در بسیاری از نوشته‌ها تأیید شده است که به جنبه‌های مختلف واکنش برنامه‌ریزان برای توسعه راه‌حلی برای کنترل انتقال، از جمله راه‌حلی‌هایی که در این بخش به آن‌ها اشاره شد، پرداخته‌اند. این شامل شیوع وبا در لندن در قرن نوزدهم، آنفولانزای اسپانیایی

شهری موفق از نظر فرهنگی، اجتماعی و زیست‌محیطی هستند، بحث‌های کنونی نشان می‌دهد که توسعه آینده شهرها شاهد رویارویی بین الزامات مورد بحث از جمله سلامت عمومی، آب‌وهوا و پویایی‌های اجتماعی - اقتصادی خواهد بود.

۲-۵. سفر، حمل‌ونقل و تنش‌های جهانی / محلی

در مواجهه با چالش شیوع کووید-۱۹، شهرها راهبردهای مختلفی را در مقیاس وسیع اتخاذ می‌کنند. درحالی‌که شهرها در خط مقدم واکنش به این بیماری همه‌گیر هستند، احتمالاً شاهد تحول پایدار و تغییرات دائمی خواهند بود. درحالی‌که استدلال می‌شود که شهرها و شهرنشینی قرن‌ها توسط بیماری‌های مسری شکل گرفته‌اند، پیش‌بینی می‌شود که ماهیت جهانی کووید ۱۹ تغییرات قابل توجهی در سیاست‌ها و رفتارهای نهادی و فردی مرتبط با آن ایجاد کند. در اصل، این تغییرات، درحالی‌که از قبل شروع به تغییر شیوه زندگی و کار مردم کرده‌اند، نحوه برنامه‌ریزی و مدیریت شهرها را برای دهه‌های آینده تغییر خواهند داد. Null & Smith (2020) تعدادی از مناطق را شناسایی کردند که استراتژی‌های مختلفی را برای محدود کردن دسترسی به سفر و جستجوی جایگزین‌هایی برای حمل‌ونقل عمومی مشخص می‌کنند.

در سطح محلی و جهانی، اقدامات برای محدود کردن سفر به این مفهوم که شهرها در حال حاضر چگونه کار می‌کنند، آشکارتر است. محدودیت‌های سفر در زمان کوتاه، در کنار سایر اقدامات، تأثیرات منفی از جمله اقتصادهای ویران‌شده، بیکاری و کاهش چشمگیر محصولات صنعتی بر جای گذاشته است. با این حال، برخی اثرات مثبت نیز از نظر کاهش آلودگی هوا و انتشار کربن مشاهده می‌شود. در مورد ایتالیا و چین، داده‌های ماهواره‌ای ناسا تغییرات قابل توجهی در سطوح آلودگی هوا (NASA، 2020) و کاهش ۲۵ درصدی انتشار کربن را نشان می‌دهد، زیرا قرنطینه و محدودیت‌ها شروع به نشان دادن نتایج می‌کنند (Null & Smith، 2020).

انتظار می‌رود که با کاهش فعالیت‌های قطار و اتوبوس در بسیاری از شهرهای جهان، محدودیت‌های مسافرتی محلی و جهانی تأثیرات قابل توجهی بر چگونگی و چگونگی برنامه‌ریزی شهری در آینده داشته باشد، با توجه به همبستگی ثابت شده بین نرخ اخلاقی و آلودگی هوای شهری، با تأثیرات مثبت بر سلامت

بجر^۶ (۲۰۲۰) دیدگاه مخالفی را اتخاذ می‌کند و استدلال می‌کند که تراکم بالا لزوماً یک مسئله بهداشت عمومی نیست. او با قراردادن مورد سنگاپور و هنگ‌کنگ به عنوان محیط‌های شهری متراکم یا متراکم‌تر از نیویورک و این‌که چگونه آن‌ها توانستند آزمایش‌های اولیه و ردیابی گسترده موارد کروناویروس را به جای انزوای گسترده انجام دهند، این را نشان می‌دهد. او از تراکم به دلیل مزایای متعددی که برای غنای فرهنگی منحصربه‌فرد شهرها به ارمغان می‌آورد، حمایت می‌کند.

این‌ها شامل تسهیل حمل‌ونقل انبوه، ایجاد محیط‌های قابل پیاده‌روی، توانمندسازی توده‌ها برای لذت بردن از فضاهای عمومی، حمایت از نیازهای کودکان از طریق پارک‌ها و زمین‌های بازی شهری، محدود کردن انتشارات گازهای گلخانه‌ای، حمایت از ایمنی شخصی و عمومی است. پس از سنت (۲۰۱۶) و سنکر (۲۰۲۰) به طور فزاینده‌ای پذیرفته شده است که آینده شهرها شامل تمرکز مجدد بر توسعه راه‌حل‌های معماری و شهری است که مردم را قادر می‌سازد بدون تراکم بالاتر و بسته‌بندی "شبه ساردین" معاشرت کنند.

تحقیقات کیل و همکاران (۲۰۲۰) نشان می‌دهد که رابطه نزدیکی بین توسعه شهری و بیماری‌های مسری جدید یا در حال ظهور مجدد وجود دارد. وسایل حمل‌ونقل سریع، گسترش مستمر پراکندگی شهری و ارتباط بین زندگی شهری و طبیعت عواملی هستند که در گسترش آن از حاشیه شهرها به مراکز شهری نقش دارند. با این حال، الگوهای ظهور و گسترش بیماری در شهرنشینی نیاز به مدل‌سازی و بررسی تجربی عمیق موارد تاریخی و کنار هم قراردادن این موارد با مورد شیوع ویروس کرونا دارد.

سؤال دائمی که کارشناسان طراحی و برنامه‌ریزی شهری در آینده با آن مواجه خواهند شد، در مورد تعادل ارزش متضاد است. از یک سو، متراکم‌سازی و متراکم‌تر کردن شهرها و متمرکز کردن آن‌ها برای مزایای پایدار از نظر زیست‌محیطی و اجتماعی فشرده‌گی در نظر گرفته می‌شود. از سوی دیگر، تقسیم‌بندی و جداسازی جمعیت‌ها از طریق اقدامات مختلف از جمله فاصله‌گذاری اجتماعی به عنوان ابزاری کلیدی برای به تأخیر انداختن یا توقف انتشار ویروس استفاده می‌شود. درحالی‌که فشرده‌گی و تراکم تعیین‌کننده‌های مهمی برای محیط‌های

نشان داده شده‌اند. علی‌رغم کمبود قابل توجه اطلاعات، این خطر وجود دارد که نرخ عفونت و انتقال به طور قابل توجهی بیشتر از شهرها و مناطق شهری برنامه‌ریزی شده باشد. برای کاهش پیامدهای منفی این موارد و معرفی مداخلات مثبت در سکونتگاه‌های غیررسمی در درازمدت، معماران و برنامه‌ریزان باید لنزهای جدیدی ایجاد کنند که از طریق آن بتوانند سلامت و شرایط زندگی را که استراتژی‌های مداخله مرتبط را ایجاد می‌کند، درک کنند.

۲-۶. استنباط‌های اجتماعی - فضایی اقدامات فاصله‌گذاری

تجربه فضایی افراد به‌عنوان عضوی از جوامع از طریق مفاهیم گسترده‌ای درک می‌شود که از حوزه روان‌شناسی محیطی نشئت می‌گیرد و به ساختمان‌ها و محیط‌های شهری می‌پردازد. مکان‌های جغرافیایی از آنجایی که به درک آنچه که مفاهیم منطقه خانه و محدوده خانه را تشکیل می‌دهد، دلبستگی به مکان، فضای شخصی و نزدیکی به طبیعت مفاهیم مهمی هستند که بینش‌هایی را در مورد تجربیات اجتماعی - فضایی ارائه می‌دهند.

۲-۷. موقعیت‌های جغرافیایی، مناطق خانه و محدوده خانه

مکان‌های جغرافیایی به مکان‌ها و مناطق کلیدی اطلاق می‌شود که بر درک مردم از شهر تأثیر می‌گذارند، مانند محل زندگی، کار، خرید و مکان‌ها یا مقصدهای تفریحی. «منطقه خانگی» و «محدوده خانه» برگرفته از نظریه سر زمین‌گرایی، سازه‌هایی هستند که مناطقی را نشان می‌دهند که بر تصویر ذهنی افراد از مکان‌های جغرافیایی مهم تأثیر می‌گذارند. نظریه‌پردازان و محققان با ایجاد پیوند بین محیط فیزیکی و رفتار اجتماعی، این بینش‌ها را در زمینه‌های مختلف بررسی کرده‌اند (Abdel- Hadi et al., 2011; Altman, 1975; Rapoport, 2005; Salama et al., 2013).

در این رابطه، تشخیص این که چگونه می‌توان این سازه‌ها را متمایز کرد، مهم است. منطقه خانگی به معنای محیطی است که نیازی جزئی یا بدون نیاز به حمل‌ونقل دارد. این شامل مناطقی می‌شود که به راحتی از طریق پیاده‌روی به آن‌ها

جوامع شهری؛ با این حال، اینها باید در زمینه تغییرات اقلیمی و پایداری متعادل شوند.

اگر شهر به جای فشرده‌شدن گسترش یابد، این باید با اتصال بهتر از طریق اشکال جایگزین حمل‌ونقل عمومی همراه باشد. از آنجایی که مردم از جمعیت اجتناب می‌کنند و رفت‌وآمد محدود شده است، گزارش‌ها حاکی از آن است که استفاده از حمل‌ونقل عمومی به شدت کاهش یافته است (Hawkins, 2020; Moovit, 2020; Nuki, 2020). برنامه‌ریزی شهرهای آینده از سیاست‌های تقویت‌شده ناشی می‌شود که از دوچرخه‌سواری و پیاده‌روی بیشتر حمایت می‌کنند. شیوع بیماری‌های واگیر در واقع حوادثی جهانی هستند که در گسترش ویروس کرونا از ووهان به شهرهای مختلف در سراسر جهان مشهود است. قرنطینه و قرنطینه بسیاری از شهرهای بزرگ و جهانی بر شرایط جهانی در مقیاس‌های مختلف از جمله سبک زندگی شهری جهانی شده تأثیر می‌گذارد. گسترش سریع بیماری از طریق زیرساخت‌های جهانی‌سازی که شامل ارتباطات هوایی جهانی است، صورت می‌گیرد.

کیل و همکاران (۲۰۲۰) استدلال می‌کنند که فرودگاه‌ها اغلب در حاشیه شهرها و مناطق شهری قرار دارند و این سؤالاتی را در مورد مسئولیت و پاسخگویی از نظر مدیریت بیماری گسترش یافته به مناطق شهری گسترده‌تر ایجاد می‌کند. در سال ۲۰۰۳، سارس بر مراکز تجارت و بازرگانی جهانی از جمله پکن، هنگ‌کنگ، سنگاپور و تورنتو تأثیر گذاشت. با این حال، کووید ۱۹ به شدت بر شهرهای جهانی در شمال جهانی؛ مانند لندن و نیویورک و زیرساخت‌های جهانی؛ مانند هاب فرودگاه‌ها، شبکه‌های هوانوردی و مکان‌های تولید صنعتی تأثیر گذاشته است. یک پدیده جالب از کووید ۱۹ تمرکز زیادی در مورد پیامدهای گسترش در شرایط جهانی است و این نابرابری‌های موجود را تقویت می‌کند (ویلکینسون، ۲۰۲۰). به طور خاص، سکونتگاه‌ها و محله‌های فقیرنشین در جنوب جهانی و فقر شهری مرتبط به نظر نمی‌رسد سهم کافی در بحث‌های جاری و گزارش‌های رسانه‌ای داشته باشند.

این را می‌توان به این واقعیت نسبت داد که این سکونتگاه‌ها از قبل در حاشیه هستند و جوامع در حال حاضر در جایی که بحران‌ها عادی هستند و بنابراین هیچ چیز جدیدی وجود ندارد،

مرکز شهر، از مناطق زندگی تا مناطق کار، مکان‌های عمومی، مکان‌های سرگرمی را در بر می‌گیرد، و در داخل محله‌های مسکونی. چنین مدل‌سازی باید انواع کاربران و محدوده سنی را با تمرکز بر گروه‌های آسیب‌پذیر تعبیه کند.

۸-۲. دلبستگی مکان، فضای شخصی، و شیوهٔ برخورداری از مکان^۷

از آنجایی که در حال حاضر برنامه‌ریزی شده است که اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی به‌عنوان یک اقدام کاهنده استمرار داشته باشد، اعتقاد بر این است که این اقدامات تأثیرات مختلفی بر روی محققان شهری و مردم خواهد داشت. مفاهیم و نظریه‌های مربوط به دلبستگی به مکان، فضای شخصی و روابط بین افراد و گروه‌ها و همچنین نزدیکی به طبیعت، نیاز به بازنگری دارند. دلبستگی مکانی به‌شدت تحت تأثیر یک فرد و تجربیات شخصی او قرار می‌گیرد (Rollero & De Piccoli, 2010). چندبعدی است و نمی‌توان آن را از طریق رابطه علت و معلولی توضیح داد؛ زیرا به یک رابطه متقابل بین رفتار انسان و تجربیات گذشته و فعلی بستگی دارد (Giuliani, 2016). Scannell & Gifford (2010). در اصل، به عاطفه، شناخت و رفتار مربوط می‌شود. مکان‌های دلبستگی شامل خانه، محله، محیط‌های شهری و مناظر طبیعی است. دلبستگی به این مکان‌ها معمولاً از طریق کیفیت‌های زیادی بسته به نوع‌شناسی و کاربرد مکان اندازه‌گیری می‌شود.

این ویژگی‌ها عبارت‌اند از: زیبایی‌شناسی، میراث، پیوند خانوادگی، تفریح، درمانی، تنوع زیستی، بیابان، خانه، ذاتی، معنوی، اقتصادی، حفظ زندگی، یادگیری و آینده. مفهوم دلبستگی مکانی پس از بیماری همه‌گیر شامل وزن کردن بسیاری از این ویژگی‌ها با تأکید بیشتر بر کیفیت‌های مربوط به محیط‌های سالم، بهداشتی، عاری از آلودگی و شفافیت است. این همچنین ممکن است منجر به ظهور روان‌شناسی بلایا شود که هدف آن بررسی رابطه بین یک شهر، منطقه شهری، یا محله و نگرش‌ها و احساسات ساکنان آن‌ها در زمینه حوادث مضر مانند شیوع ویروس کرونا و افزایش احساس امنیت شخصی و سلامتی است. قوانین تثبیت شده فضای شخصی و روابط نزدیکی که در اواسط دهه ۱۹۶۰ معرفی شدند (Hall, 1966). در چارچوب اقدامات

دسترسی پیدا می‌کنند و در نتیجه حس مالکیت و تعلق را در بین ساکنان این مناطق تحریک می‌کنند. صرف‌نظر از مقیاس و اندازه، محدوده خانه نشان‌دهنده تصویر ذهنی فراگیرتری از کل محیط مسکونی است که بر مرزهای جغرافیایی درک شده؛ مانند محله‌های مسکونی یا خوشه‌های توسعه مسکن تأکید دارد. در رشته‌های طراحی و برنامه‌ریزی شهری، شهر به‌عنوان یک سیستم دینامیک سیال تلقی می‌شود که شامل ورودی‌ها و خروجی‌های مادی و غیرمادی است که به داخل، خارج و درون جریان می‌یابد. این به مفهوم مکان‌های جغرافیایی مربوط می‌شود و در مقیاس بزرگ‌تر نشان‌دهنده فرایند حرکت و تحرک در داخل شهر و فراتر از آن است. در نوشته‌های تاریخی (Burgess, 1925; Sorokin, 1927) و بحث‌های معاصر (Geyer & Kontuly, 1996) جنبش و تحرک شهری از دیدگاه‌های مختلف مورد بحث قرار گرفته است. در گذشته تمرکز بر عوامل اجتماعی و رفتاری بود. اما اخیراً مفهوم شبکه‌ها، ساختار فضایی و درک مردم از هر دو مطرح شده است.

درک تحرک شهری یا الگوهای حرکت در داخل شهر برای درک اقدامات متقابل بین مکان‌های جغرافیایی در ساختار فضایی، شبکه‌های شهری و الزامات عملیاتی مرتبط بسیار مهم است. توزیع کارکردها و کاربری‌ها، الگوهای حرکتی مردم و ریتم رفت‌وآمد بین مکان‌های جغرافیایی در داخل شهر، همگی معیارهای طراحی و برنامه‌ریزی مهمی را تشکیل می‌دهند که به‌دقت سلامت و گسترش احتمالی بیماری را در ساختار شهری شهر در نظر می‌گیرند.

این ملاحظات که به‌عنوان یک الزام عمل می‌کنند، امکان کاهش یا از بین بردن انتشار ویروس‌ها به مکان‌های جغرافیایی مختلف، از حاشیه‌های شهری و اطراف فرودگاه‌ها، هسته‌های شهری یا محله‌های مسکونی را فراهم می‌کند.

این شامل مدل‌سازی عمیق از فاصله و مدت زمانی است که برای رفت‌وآمد به مرکز شهر، از مناطق زندگی به مناطق کار، مکان‌های عمومی، مکان‌های سرگرمی و داخل محله‌های مسکونی نیاز است. چنین مدل‌سازی باید نوع کاربر و محدوده سنی را با تمرکز بر گروه‌های آسیب‌پذیر تعبیه کند. این مدل‌سازی عمیق از فاصله و مدت زمانی که طول می‌کشد تا

شهری. درحالی‌که شهر در حوزه طراحان شهری، معماران، شهرسازان و مهندسان حمل‌ونقل است، زندگی شهری قلمرو دانشمندان علوم اجتماعی، جغرافی‌دانان انسانی و جامعه‌شناسان است.

همان‌طور که توسط (Susser, 2002) استدلال می‌شود، فرم شهری به تمرکز فضایی جمعیت در یک منطقه خاص از زمین، محدودیت‌های ساختمان و تراکم جمعیت، و کیفیت‌های خاصی از ساختمان‌ها و فضاها اشاره دارد. زندگی شهری مظهر «جمعی» است که به انتشار نظام ارزش‌ها، نگرش‌ها، آداب‌ورسوم و رفتار گروه خاصی از مردم اشاره دارد.

(Salama et al., 2017a) از طریق درک پایدار و منسجمی که نمی‌توان آن‌ها را به‌صورت مجزا موردبحث قرار داد، جایی که فرم شهری تحت‌تأثیر زندگی شهری شکل می‌گیرد و زندگی شهری برخاسته از فرم شهری است.

مکان شهری بر اساس ویژگی‌های فرم و ماهیت فعالیت‌های صورت‌گرفته در آن فرم، در مطالعات مختلف دارای ویژگی‌های متضاد بیان شده است. ویژگی‌های مثبت شامل تنوع، تحمل، همراهی، یکپارچگی، تشکیل شبکه شخصی (Fischer, 1977) و تعاملات خودبه‌خودی مکرر است. درحالی‌که این ویژگی‌ها وضعیت ایده‌آلی را نشان می‌دهند و فرضیه (Lefebvre, 1970) را تأیید می‌کنند، مکان شهری در ویژگی‌های منفی به تصویر کشیده شده است (Halperin, 1995) که شامل گمنامی، جدایی، تنهایی، کنترل اجتماعی رسمی، جداسازی، انزوا، ترس و بیماری روانی است.

اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی کووید ۱۹ بر درک برخی از این ویژگی‌ها تأثیر می‌گذارد، به‌ویژه اگر این اقدامات، به‌طورکلی یا جزئی، به هنجار و بخشی از عادی جدید تبدیل شود. یک مثال برای این امر این است که تعاملات خودبه‌خودی کمتر (غیر) خودبه‌خودی می‌شوند، درحالی‌که کنترل اجتماعی رسمی به‌عنوان یک ویژگی مثبت و نه منفی صورت می‌گیرد. پیشنهاد ارائه شده توسط والزر (۱۹۸۶) مبنی بر این‌که فضای عمومی "جایی است که ما با غریبه‌ها، افرادی که اقوام، دوستان یا همکاران ما نیستند به اشتراک می‌گذاریم" باتوجه‌به آگاهی کاربران در مورد خطرات مرتبط با تعامل با دیگران، می‌تواند کاملاً تغییر کند یا خیر. اگر اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی به

فاصله‌گذاری اجتماعی بسیار مهم هستند. فضای شخصی نحوه ارتباط افراد از نظر اجتماعی و روانی را تعیین می‌کند و می‌تواند توسط یک ناحیه (حباب) با یک مرکز نامرئی اطراف بدن فرد نشان داده شود که ممکن است متجاوزان وارد آن نشوند. چنین حبابی به هر کجا که می‌رود حمل می‌شود. هال (۱۹۶۶) بر اساس مطالعات تجربی فشرده، فواصل نسبی بین افراد را بسته به روابطی که دارند توضیح داد و آن‌ها را در چهار محدوده فاصله گسسته طبقه‌بندی کرد: فاصله صمیمی (۱ تا ۴۶ سانتی‌متر)، فاصله شخصی (۴۶ تا ۱۲۲ سانتی‌متر)، اجتماعی. فاصله (۱٫۲ تا ۳٫۷ متر) و فاصله عمومی (۳٫۷ تا ۷٫۶ متر و بیشتر).

با اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی و حداقل فاصله شخصی ۲ متر، محدوده فاصله نسبی کاملاً تغییر می‌کند، به‌ویژه اگر اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی در آینده به‌عنوان استانداردهای پذیرفته شده در نظر گرفته شود.

در حال حاضر، علاقه فزاینده‌ای به طراحی محیط‌های درمانی وجود دارد. Ryan et al. (2014) استدلال می‌کنند که افزایش علاقه به ایجاد فضاها و مکان‌هایی که از سلامت و رفاه حمایت می‌کنند، به‌عنوان صحنه‌ای در تفکر طراحی و نحوه طراحی و ساخت ساختمان‌ها و شهرها در نظر گرفته می‌شود. سالینگاروس (۲۰۱۵) ادعا می‌کند که طراحی بیوفیلیک به طور مؤثر، استرس و اضطراب را از محیط ساخته شده حذف می‌کند. اخیراً محققان به بررسی روابط نحوی بین مردم و طبیعت پرداخته‌اند (Asfour, 2019; Rice, 2019; To & Grierson, 2019).

در چنین جست‌وجویی، آن‌ها تلاش می‌کنند نقش معماری و شهرسازی را در توسعه محیط‌های سالم و شفاف‌بخش نشان دهند. اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی ممکن است ارتباط کمتری با مردم در محیط‌های شهری را تشویق کند و ممکن است منجر به گرایش‌های طراحی بیوفیلیک شود.

۲-۹. کووید ۱۹ به دیالکتیک فضای شهری / زندگی شهری پیوند دارد.

«شهر» به‌عنوان «محل برخورد، تجمع، هم‌زمانی» تعریف شده است (Lefebvre, 1970: 118). استدلال می‌شود که دو دیدگاه قطبی مرتبط با این اصطلاح وجود دارد که از قلمروهای رشته‌ای مختلف سرچشمه می‌گیرند: شکل شهری و زندگی

مزدبگیر و حالت شغلی گرا. از دیدگاه انسان‌شناسی، داگلاس (۱۹۹۶) طرح سبک زندگی را مورد بحث قرار می‌دهد که به جای کار به نگرش‌ها مربوط می‌شود.

این نگرش‌ها را می‌توان به‌عنوان خرده‌فرهنگ‌هایی در نظر گرفت که عبارت‌اند از: رقابت و فردگرایی، انزوا و اجتناب از کنترل‌های اجتماعی، برابری و مذاکره، و جوامع سلسله‌مراتبی. این دو دیدگاه پیامدهای فضایی مستقیمی در مورد نحوه انطباق فضایی با الگوهای نوظهور زندگی و کار پس از همه‌گیری دارند. پیامدهای فضایی حاصل از این دو دیدگاه را می‌توان با نگاه به جلوه‌های مختلف محیط خانه و انتخاب‌های خانه برون‌یابی کرد (Salama، 2011). از نظر کار، شیوه زندگی خوداشتغالی جایی است که وسایل تولید در اختیار خانه قرار می‌گیرد و در آن گنجانده می‌شود، این بدان معناست که محیط خانه به‌عنوان یک محل زندگی و کار یکپارچه در نظر گرفته می‌شود که زمان کار و اوقات فراغت از هم جدا نیستند.

حالت زندگی مزدبگیر به این معنی است که محیط خانه یا به‌عنوان یک مکان اصلی در خدمت اهداف تفریحی در نظر گرفته می‌شود، یا مکانی که در آن اوقات فراغت مهم خانواده یا فعالیت‌های شخصی انجام می‌شود. حالت زندگی شغلی به این معنی است که محیط خانه منعکس‌کننده پیشرفت شخصی، موقعیت، موقعیت اجتماعی و تجربیات گذشته و اخیر است. علاوه بر این، مفهوم خرده‌فرهنگ‌ها ترجیح مسکن را بر اساس نگرش‌های اجتماعی، به‌ویژه انزوا و اجتناب از کنترل اجتماعی تعیین می‌کند و در انتخاب‌های مسکن پس از همه‌گیری، از جمله جنبه‌های ترجیحی مربوط به ادغام خانه در محله، و اندازه کلی خانه و غیره.

خواه مبتنی بر کار باشد یا مبتنی بر وضعیت و نگرش، ویژگی‌های فضایی خانه و محیط‌های کار پس از همه‌گیری باید به‌عنوان محصول اقدامات فاصله‌گذاری و عملکرد در دنیای مجازی / دیجیتالی تلقی شود که الگوهای زندگی و کار جدیدی را ایجاد می‌کند. این پیامدها بر موجودی مسکن و مکان‌های کار موجود تأثیر می‌گذارد که مستلزم تخصیص و انطباق و تحولات جدید خانه و محیط کار است که مستلزم استانداردها و مشخصات جدید است.

بخشی از روان جمعی جوامع تبدیل شود، می‌تواند با بازنگری در مفاهیم تعامل اجتماعی، تجمع و هم‌زمانی منجر به تغییر قابل‌توجهی در درک نیازهای فضاهای عمومی شود.

تعامل فعال که بیانگر تجربه مستقیمی است که یک فرد با یک مکان و افراد درون آن دارد، محدود یا بیشتر به سمت درگیری منفعلانه هدایت می‌شود که شامل برآورده کردن نیاز برای مواجهه بدون درگیر شدن فعالانه است. این شامل تماشای صحنه عبور، به‌جای صحبت کردن یا انجام دادن است.

از اواسط دهه ۱۹۷۰، نظریه‌پردازان شهری روابط سه‌گانه مختلفی را تصور کردند که درک مشترکی از مکان‌ها ایجاد کرد. کانتر (۱۹۷۷) درک درستی از اجزای مکان که شامل مفاهیم روان‌شناختی، ویژگی‌های فیزیکی، و اعمال و رفتار است، توسعه داد. پانتز (۱۹۹۱) تصویر ذهنی، فرم و فعالیت را معرفی کرد، در حالی که مونتگمری (۱۹۹۸) عواملی را مورد بحث قرار داد که باعث ایجاد حس مکان شامل معنا، محیط فیزیکی و فعالیت می‌شود. طراحی شهری پس از همه‌گیری باید بر عوامل مرتبط با مجاورت فضایی تأکید کند؛ زیرا به سلامت مربوط می‌شود تا گسترش بالقوه ویروس‌ها را محدود کند یا به آگاهی مردم از آن واکنش نشان دهد. این در نهایت می‌تواند منجر به تغییر روابط سه‌گانه شود که بخشی از گفتمان شهری برای چندین دهه بود.

۲-۱۰. فضایی بودن سبک‌های زندگی / کار در حال ظهور پس از همه‌گیری

دستورالعمل‌های فاصله‌گذاری اجتماعی همراه با فعالیت در دنیای مجازی پس از همه‌گیری، الگوهای زندگی و کار جدیدی را ایجاد می‌کند که منجر به الزامات فضایی و استانداردهای مکانی متفاوت می‌شود. با درک فضایی بودن این پویایی‌ها، ارتباط با مجموعه دانش توسعه‌یافته در علوم اجتماعی بسیار مهم است (آدلر و همکاران، ۱۹۸۷) که پیامدهای مهمی بر مفهوم مکان به‌عنوان یک محصول انسانی که شامل انتخاب‌های انسانی است، دارد.

از منظر قوم‌نگاری، مفهوم حالت زندگی (Hojrup، 2003) بینش‌هایی را به این درک ارائه می‌کند که ارزش‌های انسانی توسط دیالکتیک‌های روابط فرهنگی محدود شده‌اند و محصول شیوه‌های زندگی فرهنگی هستند که می‌توانند بر اساس سبک‌های کاری طبقه‌بندی شوند: خود. حالت استخدامی، حالت

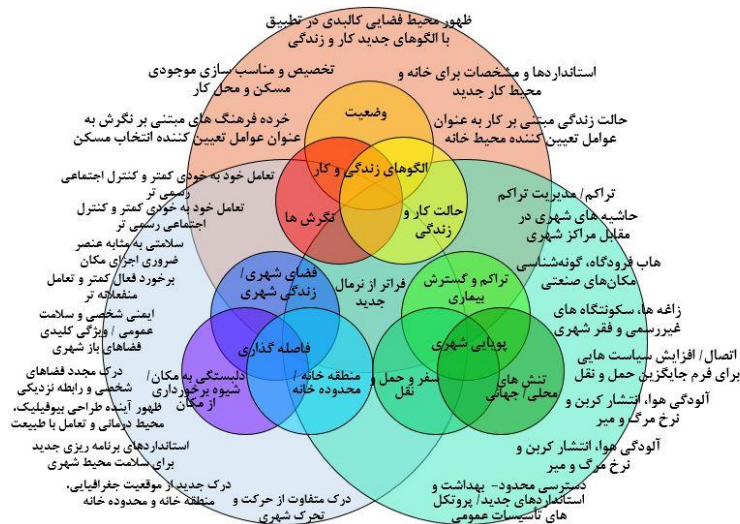
۳. یافته‌ها و نتیجه‌گیری

فاجعه بهداشت عمومی ناشی از ویروس کرونا و گسترش سریع بیماری کووید ۱۹ تأثیرات قابل توجهی بر جوامع و شهرهای سراسر جهان دارد. چارچوب مفهومی فرارشته‌ای که برای تحلیل پیامدهای شهری و اجتماعی - فضایی اقدامات کووید ۱۹ استفاده می‌شود، بینش‌های مهمی را در مورد عواملی نشان می‌دهد که بر آموزش، پژوهش، و عملکرد معماری و طراحی شهری و برنامه‌ریزی آینده تأثیر می‌گذارند.

این عوامل به‌عنوان پایه‌ای برای مشارکت بالقوه معماری و شهرسازی به‌عنوان رشته‌ها و حرفه‌های دانشگاهی برای ایجاد بینش‌های جدید در مورد تأثیر یک بیماری همه‌گیر بر شهرها و محیط‌های شهری و پیامدهای اجتماعی - فضایی اقدامات و

دستورالعمل‌های کووید ۱۹ عمل می‌کنند. مناطق تحقیقاتی فوری در سه حوزه کلیدی طبقه‌بندی شدند: پویایی شهری در طول و پس از کووید ۱۹، پیامدهای اجتماعی - فضایی اقدامات فاصله‌گذاری، و الزامات محیط‌های فضایی جدید برای تطبیق با الگوهای زندگی و کار در حال ظهور پس از همه‌گیری (شکل ۲).

از آنجایی که شیوع کووید ۱۹ بر افراد، جوامع، سازمان‌ها و دولت‌ها تأثیر گذاشته است، تأثیرات آن در هر سطح و مقیاسی از شبکه‌ها و زیرساخت‌های جهانی گرفته تا شهرهای جهانی و مناطق شهری و از محله‌های مسکونی و فضاهای عمومی تا خانه و محل کار خواهد بود. محیط‌زیست، و برای سال‌های آینده ادامه خواهد داشت.

شکل ۲: پیامدهای شهری و فضایی - اجتماعی پس از همه‌گیری، و مناطق بالقوه تأثیرگذار بر آموزش، پژوهش، عملکرد معماری، طراحی شهری و برنامه‌ریزی آینده.

بیماری‌های عفونی و بیشتر بر بیماری‌های مزمن، مخاطرات و بلایا و افراد آسیب‌پذیر تمرکز کرده‌اند». Rice (2019) معتقد است که طراحی محیط ساخته شده تعیین کننده سلامت است و بنابراین نیاز روزافزونی برای هم‌افزایی بیشتر بین آموزش معماری و شهری، تحقیق و عمل و بهداشت عمومی وجود دارد. گسترش این بیماری شرایطی را ایجاد کرد که به‌عنوان وضعیت عادی جدید نام‌گذاری شده است که ناشی از اقدامات فاصله‌گذاری اجتماعی است و با جدا شدن انسان، انزوا، و درگیری در دنیای مجازی همراه با تأکید بر کار از خانه از طریق استفاده مشخص می‌شود. فناوری اطلاعات و مخابرات به نظر می‌رسد

به گفته (Forsyth, 2020)، "با این حال، همه‌گیری کنونی، مسئله طراحی برای بیماری‌های عفونی را به خط مقدم باز می‌گرداند و سؤالات مهمی را برای تحقیقات و عمل در آینده ایجاد می‌کند." بنابراین، توسعه محیط‌های سالم باید محور معماری و شهرسازی در آینده باشد. با وجود آن، به نظر می‌رسد سلامت در آموزش و تمرین حرفه‌های معماری و طراحی شهری و برنامه‌ریزی وجود ندارد.

Forsyth (2020) این دیدگاه را تأیید می‌کند و استدلال می‌کند: «در دهه‌های گذشته، کسانی که به تقاطع‌های برنامه‌ریزی، طراحی و بهداشت عمومی نگاه می‌کنند، کمتر بر

اکنون به‌عنوان نمایی از وضعیت پایدار عادی واقعی به نظر می‌رسد.

کتاب میچل (**Me++: The Cyborg Self and the Networked City, 2003**) به این سؤال پاسخ می‌دهد که چگونه دگرگونی فناوری بی‌سیم و ایجاد دنیایی به‌هم‌پیوسته محیط و زندگی ما را تغییر می‌دهد. او استدلال می‌کند جهانی که کمتر توسط مرزها اداره می‌شود و بیشتر توسط ارتباطات مستلزم بازسازی محیط و شهرهای ما و بازنگری در مبانی اخلاقی معماری، شهرسازی و رشته‌های وابسته است.

در یک دوره گذار به نام عادی جدید که در نهایت تبدیل به یک شرایط باثبات از عادی واقعی خواهد شد، به نظر می‌رسد جوامع، اجتماعات و افراد در حال تضاد در حدس و گمان آینده هستند. به نظر می‌رسد که آن آینده از قبل به آستان ما رسیده است، شاید به‌زور، شاید خودسرانه، شاید به شیوه‌ای «شوک و هیبت»، اما مطمئناً به قیمت بیماری، وحشت، بیماری روانی و مرگ.

تعارض منافع

نویسندگان هیچگونه تعارض منافی برای اعلام ندارند.

پی‌نوشت

۱. WHO
۲. Merseyside
۳. COVID-19
۴. AHMPPI
۵. PHE
۶. Badger
۷. Proxemics

مقبولیت نرمال جدید در نتیجه تلاش برای محدود کردن گسترش بیماری، کاتالیزوری برای وضعیت پایدار آینده باشد. طبیعی واقعی درحالی که به سلامت در دنیای مجازی پس از همه گیری پرداخته می‌شود، عواقب منفی ظاهر می‌شود که در آن بسیاری از مردم در سراسر جهان در فضاهای محدود زندگی و کار می‌کنند، احاطه شده توسط شهرهای غول‌پیکر و تجمعات بلند.

نرمال جدید - عادی بودن واقعی - در نوشته‌های نظریه‌پردازان معماری و شهرسازی فراموش شد.

مانوئل کستلز (۲۰۰۰) در کتاب خود با عنوان ظهور جامعه شبکه، با یک مقدمه جدید: جلد اول: عصر اطلاعات: اقتصاد، جامعه و فرهنگ یک نظریه روشمند از جامعه اطلاعاتی را توسعه داد که مبتنی بر تأثیرات بیش از حد فناوری اطلاعات در دنیای جهانی معاصر است. فرض او مبنی بر این که شهر جهانی لزوماً یک مکان نیست، بلکه یک فرایند به نظر می‌رسد که در شرایط پایدار آینده آشکار می‌شود.

شرایط پایدار عادی واقعی در شهر بیت‌ها قابل لمس است (Mitchell، 1995) جایی که میچل معماری و شهرسازی را در زمینه انقلاب دیجیتال مخابرات بررسی می‌کند، تداوم کوچک‌سازی الکترونیک، کالایی شدن بیت‌ها و تسلط فزاینده دیجیتال بر فیزیکی.

در (E-Topia، 1999)، میچل روشی را بررسی می‌کند که در آن یک‌دنیای الکترونیکی متصل به شهرهای آینده و روابط شهری مرتبط با آن، با تمرکز بر زیرساخت‌های دیجیتال و پیامدهای آن برای زندگی روزمره آینده شکل می‌دهد. میچل ادعا می‌کند که ما باید تعاریف معماری و طراحی شهری را به یکپارچه‌سازی مکان‌های مجازی و همچنین مکان‌های فیزیکی، و اتصالات متقابل از طریق پیوندهای مخابراتی و همچنین با گردش عابر پیاده و سیستم‌های حمل‌ونقل مکانیزه گسترش دهیم.

او راهبردهایی را برای ایجاد شهرهایی پیشنهاد می‌کند که نه تنها پایدار باشند، بلکه در یک‌دنیای الکترونیکی به‌هم‌پیوسته و جهانی معنادار اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی نیز خواهند بود. درحالی که این مفهوم‌سازی آینده‌ای خیالی به نظر می‌رسد،

منابع

- Abdel-Hadi A, Elnachar E, Safiieldin H: Residents perception of home range in Cairo. *OpenHouse International*.2011;36(2):59–69. DOI:10.1108/OHI-02-2011-B0007
- Adler PA, Adler P, Fontana A: Everyday life sociology. *Annual Review of Sociology*.1987;87(4):217–235.
- Asfour K: Healing architecture: A spatial experience praxis. *Archnet-IJAR: International Journal of Architectural Research*.2019. 10.1108/ARCH-03-2019-0055
- Australian Health Management Plan for Pandemic Influenza (AHMPPI). A commissioned study: Evidence compendium and advice on social distancing and other related measures for response to an influenza pandemic. H Rashid, I Ridda, C King, M Begun, H Tekin, JG Wood and R Booy. Australian Government Department of Health, 2019; [Accessed: 25 March 2020].
- Altman I: *The Environment and Social Behavior*. Monterey, CA: Brookes/Cole, 1975.
- Badger E: Density is normally good for us: That will be true after Coronavirus, too. *The Upshot – The New York Times* (24 March 2020).2020; [Accessed: 26 March 2020].
- BBC: Coronavirus: Scottish cases total six with 'rapid rise' likely. *BBC Scotland*.2020; [Accessed: 24 March 2020].
- Beadsworth J: UK Coronavirus timeline: From liberty to lockdown.2020; [Accessed: 27 March 2020].
- BFPG: COVID-2019 timeline, UK perspectives by Flora Holmes. *British Foreign Policy Group*.2020; [Accessed: 25 March 2020].
- Burgess EW: The growth of the city. In: R.E. Park, E. W. Burgess, and R. D. McKenzie (eds.), *The city: Suggestions of investigation of human behavior in the urban environment* Chicago, IL: University of Chicago Press, 1925; 47–62.
- Canter D: *The psychology of place*. London, UK: Palgrave Macmillan, 1977.
- Castells M: *The rise of the network society: Economy, society, and culture*. Hoboken, NJ: Wiley-Blackwell, 2000.
- Douglas M: *Thought Styles: Critical essays in good taste*. London, UK: Sage Publications, 1996.
- Doucet I, Janssens N: Transdisciplinarity, hybridization of knowledge production and space related research. In: I. Doucet and N. Janssens, (eds.), *Transdisciplinary knowledge production in architecture and urbanism* Heidelberg, Germany: Springer, 2011; 1–14.
- Dunin-Woyseth H, Nielsen M: *Discussing transdisciplinarity: Making professions and the new mode of knowledge production*. Oslo, Norway: The Nordic Reader, Oslo School of Architecture, 2004.
- Fischer C: *Networks and places: Social relations in the urban setting*. New York, NY: Free Press, 1977.
- Forsyth A: What role do planning and design play in a pandemic? *News – Harvard's Graduate School of Design* (19 March 2020), 2020; [Accessed: 22 March 2020].
- Geyer HS, Kontuly TM (eds): *Differential urbanization: Integrating spatial models*. London, UK: Routledge, 1996.
- Giddens A: *The constitution of society: Outline of the theory of structuration*. Cambridge, UK: Polity Press, 1984.
- Giuliani MV: *Psychological theories for environmental issues*. New York, NY: Ashgate Publishing, 2016; 137–169.
- Hall ET: *The hidden dimension*. New York, NY: Anchor Books, 1966. Reference Source [Google Scholar]
- Hall ET, Hall MR: *The fourth dimension in architecture: the impact of built environment on behavior*. Santa Fe NM: Sunstone Press, 1966.
- Halpern D: *Mental health and the built environment: More than bricks and mortar?* London, UK: Taylor & Francis, 1995. 10.4324/9781315041131
- Hang M: Preparing cities for epidemics: Lessons from the COVID-19 outbreak. *The Urban Now: International Journal of Urban and Regional Research* (24 February 2020).2020; [Accessed: 25 March 2020].
- Hawkins A: Coronavirus is taking a big bite out of public transportation ridership in the US. *The Verge* (13 March 2020).2020; [Accessed: 3 April 2020].
- Hojrup T: *State, culture, and life-modes: The foundations of life-mode analysis*. London, UK: Ashgate, 2003.
- Harris M, Adhanom Ghebreyesus T, Tu, et al.: COVID-19. *World Health Organization* (25 March 2020).2020; [Accessed: 24 March 2020].

- Hensley L: Social distancing is out, physical distancing is in — here's how to do it. Global News– Canada(27 March 2020).2020; [Accessed: 28 March 2020].
- Keil R, Connolly C, Ali SH: Outbreaks like coronavirus start in and spread from the edges of cities. The Conversation (17 February 2020).2020; [Accessed: 20 March 2020]. Reference Source [Google Scholar]
- Klaus I: Pandemics are also an urban planning problem. CityLab (6 March 2020), 2020; [Accessed: 26 March 2020].
- Lefebvre H: The urban revolution, trans. Robert Bononno. Minneapolis, MN University of Minnesota Press. 1970.
- Lichfield G: We're not going back to normal. MIT Technology Review–Tech Policy. [Accessed: 19 March 2020].
- Mitchell WJ: City of bits: space, place, and the info-bahn. Cambridge, MA: MIT Press. 1995.
- Mitchell WJ: E-Topia: Urban life, Jim—but not as we know it. Cambridge, MA: MIT Press. 1999.
- Mitchell WJ: Me++: The cyborg self and the networked city. Cambridge, MA MIT Press. 2003.
- Montgomery J: Making a city: Urbanity, vitality and urban design. J Urban Des. 1998;3(1):93–116.
- MOOVIT: Coronavirus and your commute: How COVID-19 is affecting public transportation around the world. MOOVIT (19 March 2020).2020; [Accessed: 3 April 2020].
- NASA: Earth Observatory.2020; [Accessed: 20 March 2020].
- Null S, Smith H: COVID-19 could affect cities for years: Here are 4 ways they're coping now. World Resources Institute (20 March 2020).2020; Accessed: 23 March 2020.
- Nuki P: Coronavirus: Is it time to stop using public transport? The Telegraph (10 March 2020).2020; [Accessed: 3 April 2020].
- PanCAP: U.S Government, COVID-19 Response Plan. Washington, DC: U.S Government.2020; [Accessed: 21 March 2020].
- PHE: Guidance on social distancing for everyone in the UK. Public Health England.2020; [Accessed: 25 March 2020].
- PHE: COVID-19: track coronavirus cases. Public Health England.2020; [Accessed: 27 March 2020].
- Pred A: Place as Historically Contingent Process: Structuration and the Time-Geography of Becoming Places. Journal of the Association of American Geographers. 1984;74(2):279–297. 10.1111/j.1467-8306.1984.tb01453.x [CrossRef] [Google Scholar]
- Pohl C, Hirsch Hadorn G: Core terms in transdisciplinary research. In: G. Hirsch Hadorn et al. (eds.), Handbook of transdisciplinary research. Heidelberg, Germany: Springer. 2008;427–432.
- Punter JV: Participation in the design of urban space. Landscape Design. 1991;(200):24–27. [Google Scholar]
- Rapoport A: Culture, architecture, and design. Chicago, IL: Locke Science Publishing Co. 2005.
- Rice L: The nature and extent of healthy architecture: The current state of progress. Archnet-IJAR: International Journal of Architectural Research. 2019;13(2):244–259. 10.1108/ARCH-11-2018-0005
- Ryan CO, Browning WD, Clancy JO, et al. : Biophilic Design Patterns: Emerging Nature-Based Parameters for Health and Well-Being in the Built Environment. Archnet-IJAR: International Journal of Architectural Research. 2014;8(2):62–76. 10.26687/archnet-ijar.v8i2.436
- Rollero C, De Piccoli N: Place attachment, identification and environment perception: An empirical study. J Environ Psychol. 2010;30(2):198–205. 10.1016/j.jenvp.2009.12.003
- Salama AM: Trans-disciplinary knowledge for affordable housing. Open House International. 2011;36(3):7–15.
- Salama AM, Al-Maimani A, Khalfani F: Understanding inhabitants' spatial experience of the city of Doha through cognitive mapping. Open House International. 2013;38(4):37–46.
- Salama AM, Khalfani F, Al-Maimani A: Experiential assessment of urban open spaces in Doha. Open House International. 2013;38(4):47–57.
- Salama AM, Remali AM, MacLean LA: Deciphering urban life: A multi-layered investigation of St. Enoch square, Glasgow city centre. Archnet-IJAR: International Journal of Architectural Research. 2017a;11(2):137–156. 10.26687/archnet-ijar.v11i2.1278
- Salama AM, Wiedmann F, Ibrahim HG: Lifestyle trends and housing typologies in emerging multicultural cities. Journal of Architecture and Urbanism. 2017b;41(4):316–327. 10.3846/20297955.2017.1415773

- Salinger NA: Biophilia and healing environments: Healthy principles for designing the built world. New York, NY: Terrapin Bright Green. 2015.
- Scannell L, Gifford R: Defining place attachment: a tripartite organizing framework. *J Environ Psychol*. 2010;30(1):1-10. 10.1016/j.jenvp.2009.09.006
- Sennett R: Buildings and dwellings: Ethics for the city. London, UK: Penguin Books-Allen Lane. 2016.
- Sorokin P: Social mobility. New York, NY: Harper. 1927.
- Susser I: The Castells reader on cities and social theory. Maiden, MA: Blackwell Publishers. 2002.
- Shenker J: Cities after coronavirus: how Covid-19 could radically alter urban life. *The Guardian* 26 March 2020. 2020; [Accessed: 26 March 2020].
- To P, Grierson D: An application of measuring visual and non-visual sensorial experiences of nature for children within primary school spaces: Child-nature-distance case studies in Glasgow, Scotland. *Archnet-IJAR: International Journal of Architectural Research* 2019. 10.1108/ARCH-05-2019-0139
- Walzer M: Pleasures and costs of urbanity. *Dissent*. 1986;(33):470-475.
- WHO: Rolling updates on coronavirus disease (COVID-19). World Health Organization. 2020; [Accessed: 27 March 2020].
- Wilkinson A: What is the impact of COVID-19 in informal settlements? London School of Economics and Political Science - LSE 13 March 2020. 2020; [Accessed: 23 March 2020]

**The city and the corona pandemic;
Examining the social and spatial consequences of urban measures related to health**
Kasra Ketabollahi¹

(Receive Date: 02 May 2023 Revise Date: 13 June 2023 Accept Date: 18 June 2023)

Review Article

Abstract

The rapid spread of the Covid-19 disease has created a global public health crisis that has been addressed at various local and global scales through social distancing measures and guidelines. This is accompanied by questions about the nature of life and work patterns through the intensive use of information and telecommunication technologies, leading to social and institutional acceptance of these patterns as the "new normal". In terms of methodology, the discussion is based on a transdisciplinary framework that is used for conceptual analysis and operationalized by identifying and discussing the concepts of design and planning. This article emphasizes the following: a) Issues related to urban dynamics are drawn from the perspective of urban and human geography, urban design and planning, and transportation engineering. b) The questions related to socio-spatial concepts and the dialectic of urban space/urban life come from the field of environmental psychology. and c) discussions of new environments that accommodate new lifestyles/work go beyond ethnographic and anthropological perspectives. The article concludes with an outlook that outlines key aspects of the synergy needed between architectural and urban education, research and practice, and public health in a virtual and global post-pandemic world. The rapid spread of the Covid-19 disease has created a global public health crisis that has been addressed at various local and global scales through social distancing measures and guidelines. This is accompanied by questions about the nature of life and work patterns through the intensive use of information and telecommunication technologies, leading to social and institutional acceptance of these patterns as the "new normal". In terms of methodology, the discussion is based on a transdisciplinary framework that is used for conceptual analysis and operationalized by identifying and discussing the concepts of design and planning. This article emphasizes the following: a) Issues related to urban dynamics are drawn from the perspective of urban and human geography, urban design and planning, and transportation engineering. b) The questions related to socio-spatial concepts and the dialectic of urban space/urban life come from the field of environmental psychology. and c) discussions of new environments that accommodate new lifestyles/work go beyond ethnographic and anthropological perspectives. The article concludes with an outlook that outlines key aspects of the synergy needed between architectural and urban education, research and practice, and public health in a virtual and global post-pandemic world. The rapid spread of the Covid-19 disease has created a global public health crisis that has been addressed at various local and global scales through social distancing measures and guidelines. This is accompanied by questions about the nature of life and work patterns through the intensive use of information and telecommunication technologies, leading to social and institutional acceptance of these patterns as the "new normal". In terms of methodology, the discussion is based on a transdisciplinary framework that is used for conceptual analysis and operationalized by identifying and discussing the concepts of design and planning. This article emphasizes the following: a) Issues related to urban dynamics are drawn from the perspective of urban and human geography, urban design and planning, and transportation engineering. b) The questions related to socio-spatial concepts and the dialectic of urban space/urban life come from the field of environmental psychology.

Conflict of interest: None declared.

Keywords: Architecture, covid-19, social distancing, urban planning, virtual world

¹ Ph.D in Urbansim and Researcher in Urbanism , Department of Architecture and Urban Studies (DASU), Polytechnic University, Milan, Italy (Corresponding author). ketabollahi.kasra@polimi.it